som Gudernes aabenbarede Hensigter. Saadanne Væsner bedømtes ikke paa almindelig Vis. De stod ikke paa Naturens Regning; de var Gudernes Udvalgte, berørte af Apollos hellige Aand, men som Mennesker betragtede ubestemmelige, utilregnelige. — Vi søge da ogsaa forgjæves at faa Greb i Diotima, at forstaa hendes Menneskevæsen, det smuldrer bort mellem vore Hænder, tilbage staar kun Gudernes Tolk, Præstinden med Idéverdenens Straaler funklende om Panden; og den lange filosofiske Udvikling, der er lagt i hendes Mund, klinger os i Møde igjennem en højtidsfuld Tempelstilhed.

— Har Kvinden været for godt gjemt i Krogene, til at Platon har kunnet faa Interesse for hende paa sin Sansevej, saa kunne vi derimod haabe, at han vil finde hende paa sin Fornuftvej. Fornuftens Vej er jo en lige Vej, der styrer ret mod Maalet, og hvor intet kan forstikke sig i Kroge og Dunkelhed; Kroge og Dunkelhed høre alene den naturlige Vej til.

Vi saa, at der hos Platon altid er en dobbelt Strømning at følge, en idealistisk og en realistisk, en Strømning opefter mod Idéverdenen og en Strømning nedefter mod Sanseverdenen. Hans Maal er jo Ideernes Vidder; men han lader sig ikke nøje med at vandre der op og rolig strække sig til Hvile der oppe. Hans Vej er Vejen over et Bjærg. Han vil noget mere end naa Toppen og der ryste Støvet fra Sanseverdenen af sine Fødder, han vil ned igjen til denne Sanseverden for ret at faa Rede paa Sammenhængen mellem det høje og det lave, vil have banet en bred og farbar Vej mellem Fod og Top. Harmoni er det, han vil, Samklang mellem Ende og Begyndelse, og den kan han først finde, naar alle Mellempunkter mellem det allerøverste og det allernederste ere tilbagelagte, og det høje og det dybe i Tilværelsen klinger sammen til én Akkord, der er Livets — Livets løste Gaade.

— Det er til Platons videnskabelige Fremgangsmaade, vi stille vore Forhaabninger angaaende Kvinden. Naar han har faaet samlet Enkelthederne sammen til Fællesheder eller Begreber, hvilket naturligvis kun er et andet Navn for Ideerne, staar det tilbage for ham at kløve disse i Underbegreber og Underbegrebers Underbegreber, saa længe indtil der ikke er mere at kløve: indtil ny Enkeltheder ere naaede, men vel at mærke virkelige Enkeltheder, fundne ad Fornuftvejen, ikke som de Enkeltheder, der danne Udgangspunktet, uklare, forvirrede